

Scenariusz Święta Patrona Szkoły – Michała Janasa – komendanta AK

Data dodania: 2010-01-27 21:49:26

Autor: Aneta Ambroży

Prezentowany materiał stanowi scenariusz uroczystości z okazji Święta Patrona gimnazjum, w którym pracuję. Nasza szkoła nosi imię Michała Janasa— komendanta placówki Armii Krajowej w Pacanowie, zamordowanego przez hitlerowców w 1943 r. W związku z powyższym scenariusz, po niewielkich zmianach, może być wykorzystany do przygotowania akademii związanych z tematyką II wojny światowej, zwłaszcza z działalnością AK.

Motto (do wyboru):

1) Nie oderwiemy się od przeszłości, nie pozwolimy jej sobie wyrwać z duszy.

2) A jeśli komu droga otwarta do nieba – tym, co służą ojczyźnie ...

3) Czas grozy i pogardy ocalmy od zapomnienia.

Narrator I 12 czerwca 2005 r. odbyła się oficjalna uroczystość nadania naszej szkole imienia Michała Janasa i wręczenia sztandaru. Kilka miesięcy wcześniej - 14 grudnia 2004 r. na sesji nadzwyczajnej Rada Gminy podjęła w tej sprawie stosowną uchwałę. Bez wątpienia była to najważniejsza decyzja dla Gimnazjum nr 1 w Pacanowie od momentu powołania placówki do życia. Dzień dzisiejszy - 27 października - ustanowiono Świętem Patrona, albowiem właśnie dziś obchodzimy 66 rocznicę śmierci Michała Janasa, komendanta placówki Armii Krajowej w Pacanowie, zamordowanego przez hitlerowców w 1943 r. Przenieśmy się w lata wojenne, niechaj poezja i piosenka przypomną nam żołnierski los.

Recytator I Gdy zapłonął nagle świat,
Bezdrożami szli,
Przez śpiący las.
Równym rytmem młodych serc,
Niespokojne dni
Odmierzał czas.
Gdzieś pozostał ognisk dym,
Dróg przebytych kurz,
Cień siwej mgły.
Tylko w polu biały krzyż
Nie pamięta już,
Kto pod nim śpi.
Jak myśl sprzed lat,

Jak wspomnień ślad,
Wraca dziś
Pamięć o tych,
Których nie ma.

Narrator II Byli bardzo młodzi, gdy wybuchła II wojna światowa, najstraszliwsza w dziejach ludzkości. Trwała 2078 dni – 6 lat. Pochłonęła ponad 50 mln istnień ludzkich. Polska straciła ponad 6 mln obywateli. Nasz naród, poddawany okrutnej próbie odwagi i wytrwałości, w obliczu zagłady wykazał wielką wolę zwycięstwa. Żołnierze polscy szli do niego przez wszystkie fronty, od wschodu, zachodu i południa. Radość przyszłego tryumfu przeplatała się ze łzami bólu. A wszystko zaczęło się rankiem 1 września 1939 r. O godzinie 4⁴⁵ na Westerplatte padają strzały. Niemiecki pancernik Schleswig - Holstein otworzył ogień artyleryjski na polską placówkę wojskową.

Recytator II Kiedy przyjdą podpalić dom,
ten, w którym mieszkasz - Polskę
kiedy rzuca przed siebie grom,
kiedy runą żelaznym wojskiem
i przed drzwiami staną, i nocą
kolbami do drzwi załomocą -
ty, ze snu podnosząc skroń
stań u drzwi.
Bagnet na broń!
Trzeba krwi!

Piosenka: „Hej, chłopcy!”

Narrator I

Przez 7 dni niespełna 200 - osobowa placówka polska na Westerplatte odpierała ataki Niemców. Siódmego września po wyczerpaniu amunicji i lekarstw dowódca major Henryk Sucharski ogłosił kapitulację. Bohaterstwo i odwaga polskich żołnierzy pozostały jednak na długo w pamięci.

Recytator III Kiedy się wypełniły dni i przyszło zginąć latem,
prosto do nieba czwórkami szli żołnierze z Westerplatte.
(A lato było piękne tego roku)
I tak śpiewali: - Ach, to nic, że tak bolały rany,
bo jakże słodko teraz iść na te niebiańskie polany.
W Gdańsku staliśmy tak jak mur, gwiżdżąc na szwabską armatę
teraz wznosimy się wśród chmur żołnierze z Westerplatte.
I ci, co dobry mają wzrok i słuch, słyszeli pono,
jak dudnił w chmurach równy krok Morskiego Batalionu.

Narrator II Tymczasem na całej długości granicy armia niemiecka rusza do natarcia. Ze wzmożoną siłą rozpoczyna się bombardowanie miast, linii kolejowych, mostów. Działania wojenne ogarniają cały kraj.

Recytator II To słońce stało ponad horyzontem,
błogosławiące wrogim samolotom,

to słońce biło nas żelaznym frontem,
dział hukiem, czołgów złowrogim łoskotem.
A czołgi w bagnach wyschniętych nie grzęzły
szły armie, szybsze niżli polski piechur,
bomby waliły w kolejowe węzły
płonęły miasta rzucone w pośpiechu
szli Niemcy...

Narrator I Po przegranej bitwie granicznej już 8 września czołgi niemieckie podchodzą pod Warszawę. Przez 3 tygodnie trwa bohaterska obrona miasta. Wspaniałą postawę wykazała ludność cywilna kierowana przez prezydenta stolicy Stefana Starzyńskiego. Zasnuta dymami pożarów Warszawa broni się.

Recytator IV Na barykady, Warszawo,
Zwyciężaj w codziennych bojach!
Twe gruzy są Twoją sławą,
W twych zgliszczach jest wielkość twoja!

Bo serca nasze odważne,
Nie można ich uciemiężyć.
Głód?- nieważne!
Życie?- nieważne!
Ważne- zwyciężyć!

Przemówił wróg do Warszawy:
„Wywieście chusteczki białe,
Za łyżkę niemieckiej stawy
Sprzedajcie wolność i chwałę!”

Lecz serca nasze odważne,
Nie można ich uciemiężyć.
Głód?- nieważne!
Życie?- nieważne!
Ważne- zwyciężyć!

Piosenka: „Warszawskie dzieci”

Narrator II Po trzech tygodniach zaciętych walk, 28 września stolica padła. Dowódca obrony Warszawy generał Juliusz Rómmel podpisał akt kapitulacji. Nastąpiła długa noc okupacyjna - represje, łapanki, getta, obozy koncentracyjne.

Recytator V Nie ludzie, lecz psy okrwawione, i nie żołnierze, lecz kaci przyszli, by śmiercią porazić was, wasze dzieci i żony:
gazem w komorach wydusić, wapnem w wagonach wytrawić
i szydzić z umierających, bezbronnych i przerażonych.

Recytator VI Piszę do ciebie, mammo, ten list
Z więziennych murów Oświęcimia
Teraz jest wieczór, a wichru gwizd
Niesie mi twoje imię święte.

Pytasz, co robię, czy jestem zdrów
I czemu numer mam za znamię?
Nie pytaj o to, z częstych snów
Wiem, że się co dzień modlisz za mnie.
Codziennie zbiórka, szkieletów łan,
Zaledwie ranek mgła odkrywa:
Coraz liczniejszy jest więźniów stan
I coraz więcej nas ubywa.
Kto z nas powróci trudno rzec
Popioły ludzkie trą w rzeszotach
I ciągle dymi ten straszny piec
Ulata duch nasz jak tęsknota.
Pisze do ciebie, mamó, ten list,
Z więziennych murów Oświęcimia
Niech go zaniesie ci wiatru gwizd
Błogosławione twoje imię.

Narrator I Mimo olbrzymiej przewagi niemieckiej i planowej akcji wyniszczenia ludności polskiej, opór przybierał na sile. Razem z wojskiem walczyli cywile i młodzież. Konspiracja rosła szybko, przybierała charakter zorganizowany, ogarniała coraz nowe środowiska i regiony.

Recytator VII Żegnaj mały partyzancie z tych czasów,
Gdy karabin był większy niż ty
Dziś przeniosłem się w nieznane
Zostawiając żal, smutek i ciężkie jak ołów łzy.
Chwała ci, bo nie poszedł na marne twój dziecięcy trud.
Dziś żyjemy w wolnej ojczyźnie
Nie ma wroga
I nikomu nie zagraża głód.
Dziś jesteś już wolny od trosk i od bólu
I duch twój teraz będzie z nami wszędzie,
Spoczywaj w Bogu i czuwaj nad nami
I polska ziemia niech ci lekką będzie.
[...] Do zobaczenia więc wśród wiecznej ciszy.
Nie obcy był ci los i jego ścieżki,
Gdyś nosił meldunków słowa,
Do końca były ci najświętsze
BÓG, HONOR, OJCZYŻNA i ARMIA KRAJOWA.

Piosenka: „Rozszumiały się wierzby płaczące” lub „Deszcz jesienny”

Narrator II: Partyzantka okazała się jedynym sposobem walki. Ukrywając się, nie widząc wiele miesięcy swych bliskich, jednoczyli się w walce i z utęsknieniem czekali dnia zwycięstwa. Naród polski nigdy nie pogodził się z utratą wolności. Ci, co pozostali w kraju poszli do podziemia. W latach 1939 – 1945 Państwo Polskie istniało jako Państwo Podziemne, kierowane – z wolnych krajów sojusznicznych przez w pełni legalne władze naczelne: Prezydenta, Rząd i Naczelnego wodza oraz ich krajowe przedstawicielstwa. Organizując powszechny opór społeczeństwa, pomagało Polakom zachować godną postawę ludzi nie ulegających zniewoleniu i walczących. Pozostanie ono świadectwem

siły zorganizowanego narodu i znakiem niewygasłej nadziei.

Recytator V Naprzód do boju, żołnierze
Polski Podziemnej! Za broń!
Boska potęga nas strzeże,
Woła do boju was dzwon.
Za zbrodnię, mękę i krew.
Do broni! Każdy, kto może!
Żołnierski woła nas zew.

Recytator VIII Moją ojczyzną jest Polska Podziemna,
Walcząca w mroku, samotna i ciemna,
Moim powietrzem jest wicher bez nieba,
Moim pokarmem jest krew w garści chleba,
A moim światłem, co płonie z daleka,
Jest nasze prawo i prawo człowieka.

Cóż mi po wszystkich słońcach tego świata,
Jeżeli światło zaciemnia mi krata.
Cóż mi po...

Dostęp do pełnej treści możliwy po zalogowaniu.

Literka.pl Literka.pl